

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus indutus purpura spinis, coronatur Art. & Homil. XXXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

fionis? At vt intelligas ex amore id paterno venire, quando nos subijcit flagellus Deus, accipe huius rei parabolam. Tu si habes preciosum quid, charum, pulchrum, aut vehementer dilectum, haudquaquam finis illud inquinari. sed mox vt pollutum fuerit, aut macula super illud ceciderit, lauas, limas, tergis, &c. Pari modo Dominus quoties facit, qui purgat, & mundos esse vult, quos amat. Ea propter non solum gaudere atque gratias agere nos oportet pro tribulationibus nobis missis, quibus in hac vita purgamur à peccatis: verum etiã discere debemus, maximè esse sapientiã, orare Deum vt in curia misericordie ac foro miserationum eius hic purgemur, nec vltio peccatorum nostrorum post vitam nobis referretur, quæ nimium erit acerba & grandis. Orandus est tamen Deus, vt interim dum nos flagellat, manum nobis supponat, nec permittat euenire super nos quod sustinere nequeamus, sed sustineat nos, ne deficiamus ex infirmitate nostra, neque impatientia exorbitemus, sed in patientia possideamus animas nostras. Rogandus est Deus, ne mala nostra, hoc est, ne retributionem & vindictam malorum nostrorum, in futuram (post hanc) vitam nobis differat, puta ad curiam iustitiæ, vbi solutio à nobis exigetur vsque ad minimum quadrantem. Hoc modo Mauricius Imperator Dominum rogauit, atque obtinuit. Siquidem interrogatus à Domino sedente pro tribunali in visione Mauricius Imperator, in vita ne mallet sibi reddi mala sua, an post hanc vitam, respondit: In vita. Tradiditque eum Dominus Phocæ militi cum vxore & liberis interficiendum. Per flagella autem Domini, intellige quæcunque aduersa, quæ Domino tibi mittente pateris. Queris, vnde scias quæ flagella sint à Domino, quæ patiaris oporteat? Omnia molesta quæcunque occurrunt, accipe tanquam de manu Domini vt peccatorum tuorum flagella. Si tamen fidelio rem te præbere Domino cupis, accipe eadem pro illius amore, paratus eadem accipere pro eiusdem amore, honore ac beneplacito, etiam si nullum haberes delictum. Ideo rectius videtur, vt tu Domino Deo patri pro tuis peccatis offeras Iesu Christi filij eius passionem, vulnera ac mortem. Ea verò quæ tu pateris, non aestimes precio aut estimatione digna, vt per ea factis facere cupias pro peccatis tuis, sed potius Christi offer satisfactionem pro peccatis tuis patri, idque læpius, & maximè supplici corde. Ea vero quæ tu pateris te cogita velle pati ad eius honorem, amorem ac beneplacitum, qui tui est passus amore. Tertio, discendum est, quomodo aduersa multa sustinere, est felicitatis æternæ indicium: ita ad libitum omnia agere cuncta fausta sentire, atque pro beneplacito euenire omnia, futuræ calamitatis est argumentum. Nemo enim de delicijs transit ad delicias.

*IESUS INDVTVS PURPURA SPINIS CORO.
natur. Artic. XXXIII.*

ET milites præsidis suscipientes Iesum, duxerunt eum intro in atrium prætorij, & conuocant ad eum vniuersam cohortem, Et exuentes eum, chlamydem coccineam circumdederunt ei. & induunt eum purpura. Et plectentes coronam de spinis, imposuerunt capiti eius, & posuerunt arundinem in dex-

Ex amore paterno electos suos Deus flagellat.

Mala nostra vt in presenti vita purgentur orandus est Deus.

Lucæ 21.

Matth 5. Mauricius Imperator mala sua reddi sibi in vita petijt.

Flagella quænam de manu Domini suscipienda sint.

Passio Christi Deo patri pro peccatis nostris offerenda.

Felicitatis & calamitatis æternæ argumenta quæ.

Matth 27. Marc. 15.

Ioan 19.

Marc. 15.
Matth. 27.

in dextera eius. Ergenu flexo ante eum illudebant, & cœperunt salutare eum, dicentes: Aue rex Iudæorum, & dabant ei alapas. Et expuentes in eum, acceperunt arundinem, & percutiebant caput eius: & ponentes genua adorabant eum.

HOMILIA XXXIII.

Coronatio
Domini que
duo habeat
cōsideranda.

Illusio hæc
qua ratione
a militibus
fuerit excogitata.

Spinæ istæ
cuiusmodi
fuerint.

Corona spinæ
quantâ
pœnam intulerit
Christo.

Arando hæc
qualis fuerit
& quid ironice
signârit

Calūniandi
ansam ut
tumpferint

IN coronatione Domini, duo inuenimus: & ipsum probum illusionem et in pœna, & pœnam in illusionem. Hæc igitur duo veniunt consideranda: & ipsa illusio & pœna. Sustinuit enim Christus in illusionem pœnam, & in pœna illusionem: quæ cum mixta sint, totam coronationem (hoc est, omnia quæ in coronatione euenerunt) pro vno articulo accipere, licet in plures diuidi possint, volumus. Principio igitur Christo illusionem pœnosam meditabantur milites inferre, vel ad Iudæorum petitionem, vel ob adulationem Iudæis faciendam, à militibus ipsis excogitam. Sugerunt enim milites Pilato, Iudæos tunc maximè placandos, si pœna responderit delicto, hoc est, si quomodo accusatus est quod se fecerit regem, illusoriè ironiceq; coronetur spinis, aliq; insignia eidem præbeantur regalia, quibus ad ingentem contumeliam maximamq; pœnam, saluetur quidem derisoriè ut rex, reuera autem puniatur, quod temerè sibi regium arrogauerit nomen. Chlamidem igitur coccineam circumdederunt ei. Illusoriè eum coronare volebant ut regem: idè nihil hic in insignijs regijs locum habet veritas, sed tantum ironia & derisio, dolore excepto, cuius veritatem nimis est expertus. Quia igitur quicquid hic narratur de corona, de purpura, vel de sceptro regali, totum illusionem continet, & quia corona non vera erat corona, decorem habens, sed spinea, vehementem dolorem cum opprobrio inferens: ita quæ hic purpura vocata est, non purpura, sed vetusta chlamys coccinea fuit, quæ Christo illusoriè ut purpura, quæ regia est vestis, circumponebatur. Deinde coronam (rex enim necesse est ut coronam habeat) eidem plectunt de spinis, quam capiti eiusdem immenso nō solum cruciatu, verum etiam opprobrio imponunt. Tertio sceptrum (hoc est arundinem seu calamum cauum, vehementer tamen durum) eidem ad manum præbent, illi volentes illudere, quod vacuum inanetq; haberet regnum, cuiusmodi foret & sceptrum. Spinæ in corona Domini durissimæ atq; rigidissimæ fuerunt, quæ (ut dicitur) calceos etiam, si calcentur, penetrant atq; vulnerant. Attende iam in capite tenerimo Iesu Christi, quantam pœnam intulerint Christo hæc spinæ durissimæ, si nemo nostrum vel vnam posset ferre spinam continuè pungentem. Quanto magis tenerimum caput Christi læditur, quod corona non tantum circulari, verum etiam rotunda atque totum caput in modum pilei ambiente, cingitur. Ad hanc tamen pœnam Christo inferendam, quia debebat simul esse illusio, vniuersam conuocauerunt cohortem, quibus omnibus spectaculum præberet illusio Christi. Arundo erat, ut baculus, dura atq; rigida, quam ad manum pro sceptro illi (ut dixi) dederant, indicare volentes, quod Iesus esset homo vilis, pauper, abiectus, tenuis, impotens, vacuus, nulliusq; virtutis, ambiretq; regnum, quod nequaquam tamen posset consequi, nisi fortè titulum vacuumq; regium nomen. Vide quomodo ex verbis Christi impij sumpserunt ansam calūniandi. Dixerat enim paulo

paulo ante Iesus Pilato, regnum suum non esse de hoc mundo. Quod ubi esset impij ex ver-
 alibi, si in hoc non esset mundo, nequaquam intelligere poterant milites Ro- bis Christi.
 mani: ideo fictionem inanem Christi verba arbitrati, & iactantiam arro-
 gantium vocabulorum, propterea Christo pœnam simul & illusionem irro-
 gant. Volebant quoq; Iudeis placere, qui accusabant Christum quod se filium
 Dei nominasset & Christum regem. Atq; ideo quasi reum de crimine lesæ ma-
 iestatis, tria hæc illi insignia illusoria adhibent, ad opprobrium iuxta ac pœ-
 nam. Nam ubi hæc fecerunt, genu flexo ante illum, salutabant eum vt regem,
 dicentes: *Aue rex Iudeorum*. Adorabant quoq; vt Deum. At quid facerent
 animo, mox inter salutandum adorandum vè ostendebant. Siquidem interea
 palmas dabant ei in faciem, alij eius faciem conspuebant, alij conuiciabantur.
 Alij deniq; arundinem ex manu eius rapientes, caput eius percutiunt: hoc est,
 coronam eius capiti profundius imprimunt, spinasq; penetrare ad interiora
 impellunt. Heu quanta fit mitissimo Iesu pœna, quanta item contumelia.
 Nam fatuorū erat, vt in capitibus percuterentur. Quapropter in omnibus pœ-
 nis Christi, attendenda est simul contumelia, & quod eidē sit improprium.
 Possent hic articuli separatim septem diduci, videlicet purpuræ indutio, Coronatio-
 nis Christi
 ronatio, arundinis præbitio, irrisoria salutatio, alaparum inflictio, conspu-
 articuli se-
 tio, & capitis percussio: quos in vnum nos coarctauimus omnes, quia in hoc
 ptē qui.
 omnes conueniunt, quod simul habent illusionem, licet varias distinctasq; pœ-
 nas iuxta habeant. Pensanda est charissimi afflictio hæc Christi, quia pœnosa
 est grauius, contumeliosa est, nec minus iniuriosa. Si enim consideramus eū
 qui patitur, inuenimus Deum & creatorem ipsum esse nostrum: in cuius ma-
 nu sunt omnes fines terræ, cui soli honor & gloria omnis debetur. Ipse verus
 rex cœli & terræ, Dominusq; omnium, absq; cuius nutu nemo nec viuere, nec
 operari, nec esse potest. Hic tamen à perfidis, à vilissimis, à nequissimis indi-
 gnissimisque creaturis suis, alapis cœditur, conspuitur: huic spinæ acutissimæ,
 arundinis violenta percussione in caput eius impelluntur. Ah cogitetur do-
 lor super dolorem, cogiteturq; patientia Iesu super patientiam. Proh duriti-
 am & ingratitude cordis nostri. Pro nobis iustus hic patitur. Noster est
 pater, noster Deus. Innocens, & propter nos duntaxat patitur. Vbi est igitur
 Ingratitudo
 & duritia
 nostra de-
 plangitur.
 nunc compassio nostra? vbi dilectio nostra? vbi nostra gratitudo? Si canem
 catellum ve quempiam, si bestiolam aliquam propter nos indigna grauique
 patientem videremus, nonne cor nostrum compassione merito scinderetur?
 Iesus patitur, Deus patitur, & pro nobis patitur: Num duro & frigido corde
 absq; compassione præteribimus? num siccis oculis ridenti ore aspiciemus?
 Itaque post insignia data regalia, quibus illudunt Christo, accedunt quoque
 ironice adorantes eundem, ac salutantes: *Aue, inquit, rex Iudeorum*. Regna-
 re voluisti, at nequis. Modo rex es, modo regises ornatus insignijs. Assecu-
 tusne es satis de honore regio? Hæc autem verba quam amaro prodierint a-
 nimo, quamq; ira pleni fuerint & minis hi qui ea loquebantur, testantur ea,
 quæ sequuntur. Siquidem faciem Christi dum hæc loquerentur, alapis cœde-
 bant, & conspuebant, & coronam cædendo profundius impellebant. O bone
 Iesu, quam horribilis hæc est pœna tua, neque tamen aperis os tuum magis
 quam agnus coram tondente se obmutescit. Fluunt sanguinis riuuli per di-
 uersa loca ex vulneribus coronæ spinæ, fluunt per faciem & circumquaque
 misce-

Esaïæ 55.

Ibidem.

miscetur cruor sacer spuis, efficiturq; facies tua vt hominis leprosi. Hanc faciem in spiritu olim Esaïas intuens: *Vidimus, inquit, eum, & non erit ei aspectus: & desiderauimus, nouissimum virorum, virum dolorum & scientem infirmitatem, vnde nec reputauimus eum.* Et iterum: *Non est ei species neque decor, &c.* Caput Iesu tot erat tunctionibus plenum, vt præ dolore vix aerem posset tolerare. Nihilominus tamen miris semperq; nouis cruciatibus impletur, pungitur, vulneratur, cæditur atq; vnde cunq; affligitur. Baculis bestia solent percuti, vnde dum Christi caput baculo cæditur, præter lationem doloremq; etiam ignominia Christus afficitur. Caput itaq; venerandum atq; spiritibus angelicis tremendum, perinde ac caput canis viliter tractatur. O quam terribile erit videre hoc caput in iudicio iratum, potentia & maiestatem fulgidum, atque ad confutandos omnes qui se contempserunt, aeternoq; igni cremandos, paratum.

Ea que in Christi coronatione acta sunt, quinam mysticè intelligantur.

Purpura
quid mysticèRoma. 8.
2. Cor. 2.
Spinæ quomodo vertantur nobis in coronam.Tentatio
quæna duo
in se habere.Tentationes
quatenus sint
toleranda.Tentationes
vt virtute
Christi vincere
debeamus.

CHRISTUS noster antequam spinis est coronatus, purpura vestitur. Per purpuram rectè vestis intelligitur charitatis, qua omnes qui cælestibus voluerint interesse nuptijs, indutos reperiri necesse est. Oportet & illos omnes hac esse veste amictos, qui à Christo præ suis volunt laboribus passionibusq; coronari. Spinæ enim tribulationum, passionum quoque at tentationum nobis in coronam à Domino conuertentur, quia *si compassi fuerimus, & conregnabimus.* Et si socij fuerimus passionis, & resurrectionis erimus. Tunc autem in coronam nobis vertentur, quodcunq; purpura (id est, veste charitatis bis tincta) fuerimus induti, vt patienter in Deum omnia quæ patimur referamus, aduersa cuncta de eius manu hilariter accipiamus, eademq; ob ipsius amorem portemus, vt ipse finis sit & causa omnium quæ facimus, patimur, aut intermittimus, & qua re proximum aliam vè quamcunq; creaturam diligimus, sit finis & causa. Spinæ etiam tribulationum nobis in coronam vertuntur, si ea quæcunq; nos trahunt aut illiciunt à Deo, fortiter à nobis repellimus ac profligamus. Itaque quotquot tentationum spinas toleramus, quotquot vincimus, tot gemmas in coronam nostram preciosas locamus. Vide iam quia tentationem ex aliqua parte tolerare cogimur, ex altera parte propulsare. Duo enim sunt in tentatione qualibet. Vnum est ipsa tentatio, qua tentaris: aliud, id ad quod tentaris. Tentationem, hoc est, tui impugnationem, laborè certandi, timorem labendi, vigilantiam te custodiendi, exercitium consilij, non consentiendi studium, & quicquid huiusmodi est, quo virtus impugnatur defenditurq; ferre debet homo, quamuis molestiam & laborem exigant vehementem, & quandoq; vires & sanguinem exhauriant, dum tentatus præssuram sustinet, antequam appetitui possit dominari sensitivo, qui tentationem fouet, & inimicis conuiuet, atq; corripit tanquam clandestinus in ciuitate, quæ oppugnatur, inimicus. Hanc, iniquam impugnationem, pugnam, laborem consilij atq; se defendendi, homo patienter debet sustinere. Non debet quidem optare tentationem aut petere, sed Deo se debet committere, in eodem confidere, non in suis viribus: sed in Christi virtute ad bellum procedere, Deoq; se in eius beneplacitum resignare, contra inimicos ab eodem sibi fortitudinem, virtutem atq; auxilium præcari, Deoq; fidere ac inniti, nihil sibi ascribere, sed Deo totum, quicquid est laboris, pro-